

Solia

Blacks

Pe cărarea de lumină de prin ceruri neumblate
Unde visuri se încheagă într-o bură de mister,
Se aud glasuri de îngeri ce își lasă-a lor palate
Și pornesc spre adunarea ce se-ngheagă -n eșicher.

Este timp de celebrare căci a gloatelor solie
Le va prezenta tributul și al omenirii gând:
De a fi egală-n spirit, dar vasală pe-a sa glie
Când va renunța la visuri, nemurirea așteptând.

Lumea azi nu mai ridică scări din pagini de dorințe
Al ei spirit fără capăt e un paloș bont, crestat
Ce în teaca amăgirii, plin de boli și suferinte,
Nu reflectă strălucirea unui "ieri", demult uitat.

Este azi prea fascinată de a banului lucire
Prea ades coboară ochii numărând rostogoliri,
Cum monezi ne înconjoară cu o neagră amăgire
Într-un cerc fără speranță, clădit pe dezamăgiri.

Al ei univers e frica că va pierde din putere-
Un șirag de calpe conturi cu rotiri de titirezi
Lumea își trăiește drama când a vieții adiere
Rupe nefirească forță ferecată în monezi.

Dar privire-i se înalță către nimbi de energie
Care cad în dulce unde tot curbând al vieții rost
Dând hazardului puterea de-a opri neagra urgie
Ei comprimă viitorul în prezentul ce a fost.

Lumea falnică privește cum semețe idealuri
Înrădăcinate-s încă în trecutul-ndepărtat
Chiar dacă tulpina sorții îndoită e de valuri
Peste-a veșniciei mare se ridică abrutizat.

Este astăzi laitmotivul unor răzvrătiri interne
Sau rămâne doar trecutul cu eterne remușcări?
Lumea pune în balanță visul netrecut de vreme
Astfel, ea își vede golul unui țel fără urmări.

Iată, lumea se ridică, timpul este de legendă
Când a gloatelor solie din tulpină face scări
Și le-ntinde către stele, spațiul, timpul se suspendă

În a sa călătorie lumea se avântă-n zări.

Trâmbează castelanii de a solilor venire,
Se deschid înalte ceruri, se aprind și stele mii
Tunete vestesc sosirea spre a lumii amăgire
Căci egalitatea sortii nu e dar pentru cei vii.

Din celesta adunare se ridică o faptură
Blîndă ca o adiere, luminoasă ca un far
Cu a sa liniște-n suflet spre celesta-adunătură
Își prezintă OMENIA al ei simplu, tainic har.

- "Onorată adunare, falnică e-a mea menire
De-a fi prima ce cuvântă dreptul lumii ca să-l știți
Cum ea se prezintă-n toate, fără rost de-adimenire
Ca un înger printre oameni, cum deja și voi simțiți.

Eu vă rog să prindeți lumea la a voastră prăznuire
Chiar de-ar fi Cenușăreasă la celestul vost' palat.
Mă pun gaj pentru cerință, pentru-a voastră dănuire,
De-a vedea a lumii taină, adevăr imaculat.

Dacă visul de mărire și a lumii năzuință
Prețuite sunt de îngeri ca un dar mai iscusit
Și la schimb a mea candoare, ferecată în voință,
Nu cuprinde strălucirea unui troc prea mult dorit,

Atunci, iată, deschid calea, chem a lumii HĂRNICIE
Ce a ridicat pe oameni din nisipul infinit
Și i-a ars în foc de gânduri cu internă energie
Construind oglinda lumii ca un dar neprețuit."

Se ridică HăRNICIA din a solilor grămadă
Și își scutură mantia de al așteptării praf,
Dând prilej de bucurie adunării ca să vadă
Cum voința și cu munca își prezintă al lor graf.

- "Din adânc și întunerici omul a găsit tăria
De a naviga pe valuri de știință și de har,
Construind mărețe lucruri din frumos și-a luat simbria
Dreptul de-a roti rulete, nu de-a fi un punct pe zar.

Eu i-am devenit pecete pe contractul fără nume
Eu l-am ridicat din neguri și din timpuri fără rost.
Prin urmare, vă cer clipa de a-l accepta în dume
Și îmi pun drept gaj ființa, într-un troc cum n-a mai fost.

Dar cum văd pe-a' voastre fețe că rămâne îndoiala

Ne-îndrăznind să-ntindeți mâna către semenul de jos,
Eu renasc în voi lumina și vă curm, să zic, foiala,
Nerăbdării dumneavoastră îi dau astăzi nou prinos.

Chem o ultimă solie, nefiind rost de tăgadă
Că ar fi comunul lucru ce îl regăsiți în cer
Cer IUBIRII să se-arate ca o ultimă făgadă
De a prinde a sa făptură la al Raiului ungher.”

Murmur se ridică-n ceată căci se simte adierea
Unei nevăzute forțe, unei netrăite stări.
Castelanii simt căldura unui foc de nicăierea
Ce în mreje îi cuprinde ca o țintă în cătări.

Iată cum se miră gloata căci IUBIREA-i nevăzută
Nimeni nu-i știe făptura și al măreției trup,
Căci prea tainica iubire nu din ceruri e cazută
Ci ea s-a născut în oameni, în lumescul mare stup.

Nicimăcar nu pot cuprinde pașii cum și-i desfășoară
Cum pătrunde-adânc în suflet fără cheie de folos,
Cum îți macina voința, cugetul ți-l înfășoară
Într-o bură de mistere cu un astru nebulos.

Stranie e adierea fără glas ce se abate
Peste margine de ceruri, peste turla din regat
Și cuprinde cu tandrețe sufletele-naripate
Ce dau adunării spirit pentru-un vot nedezlegat.

Dintre oameni se ridică mesagera fără seamă
Și îi da iubirii formă să erupă-n al ei glas:
- “Onorată adunare, văd în voi interna teamă
Că aș fi a vieții cale biruind al vost’ lăcaș.

Eu trăiesc în două trupuri ca o flacără de veghe
Și rămân o picătură într-o mare de idei
Ce se-n volbură adesea într-a trupurilor zeghe
Stârnind valuri de splendoare, sunt cerneală în condei.

Eu îmi știu interna cale și a mea putere-n lume
Eu nu sunt soldat în luptă, ori prilej de răutăți
Doar îmi împlinesc solia și cinstind al meu renume
N-am nevoie de orașe, de palate sau cetăți.

Voi aveți raze de soare și lumini de aștri date,
Voi aveți nemărginire, stăpâniți al lumii vânt
Însuși cerul să nu cadă voi îl sprijiniți în spate
Pentru-a noastră nemurire voi ne cereți legământ?

Voi vă asumați întinderi stăpâniți eternitatea
Și deciziile voastre pentru oameni rămân legi,
Dar o lege n-o cunoașteți, nu-i pricepeți vastitatea
Și aceasta e iubirea - un regat fără de regi.

Ea cuprinde doar perechea unor suflete rebele
Ce în vastitatea lumii se cuprind spre infinit
Cu interna energie ele zboară către stele
Dominând tot Universul cu al dragostei zenit.

Iată, astă e puterea ce lumea o pune-n tavă
În balanță voi să puneți doar al nemuririi har
Voi să-i dați eternitatea mult prea crudă, mult prea cavă
Când ea va fi fost trăită, fără al iubirii dar."

Gloata stă în așteptare într-o liniște profundă
Un întreg complet de despoți căutând balanței rost
Schimbă între ei gândire, calcule sunt prinse-n undă
Construind eșafodajul și al nemuririi cost.

Dintre totii își plimba roba un bătrân fără de seamă
Se ridică din agora ca un zeu purtat de vânt
Fără a porni furtune, glasul lui fără de teamă
Dă verdictul ca un tunet ce coboară pe pământ.

- "Voi, ce azi trăiți dorința de a fi egalii sorții
Voi, ce renunțați la visuri nemurirea așteptând,
Nu realizați că sunteți mai bogați în fața morții
Când iubirea vă-nsoțește la al judecății rând?

Cum puteți ceda iubirea, să trăiți în rece stare,
Tot cătând caldură-n aștri sau în meteorici nori?
Voi aveți magie-n sânge și a nemuririi boare
Voi o respirați de veacuri, fără zei ajutători.

Vă veți duce azi acasă, la a voastră îngrădire
Ce doar fizic are margini , mărginind infinități
Veți avea răspunsuri caste, omenirii dând de știre
Că a zeității tagmă vă admiră cum sunteți.

Este timp de celebrare căci a gloatelor solie
Își prezintă azi mesajul reintoarsă pe Pământ
Că întreaga omenire e stăpână pe-a sa glie,
Fără dor de-a fi vasală, zeilor așezământ.